

Cod ECLI ECLI:RO:TBBUC:2025:007.005006
Dosar nr. 192/3/2025

ROMÂNIA

TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A II-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Sentința civilă nr. 5006/2025
Ședința publică de la 14 Mai 2025
Tribunalul constituit din:
PREȘEDINTE Alexandra-Ioana Antonache
GREFIER Angela-Andreia Fusea

Pe rol judecarea cauzei de Contencios administrativ și fiscal privind pe reclamantul SINDICATUL DIN ROMANIA DIAMANTUL și pe pârâții GUVERNUL ROMÂNIEI REPREZENTAT DE SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI, SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI, având ca obiect **comunicare informații de interes public (Legea Nr.544/2001) PETITIE NR. 241/24.11.2024.**

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 25.03.2025, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea succesiv la 10.04.2025, 28.04.2025 și respectiv la 14.05.2025, când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cauzei constată următoarele:

Prin cererea înregistrată în data de 08.01.2025 pe rolul acestei instanțe sub nr. 192/3/2025, reclamantul Sindicatul Politistilor din Romania „Diamantul,, în contradictoriu cu pârâtul Guvernul României reprezentat de Secretariatul General al Guvernului a solicitat instanței să oblige pârâtul să îi comunice informațiile solicitate prin petiția sindicatului nr. 241 din 24.11.2024.

De asemenea, reclamantul a solicitat și acordarea cheltuielilor de judecată.

În motivare, reclamantul a arătat că prin petiția înregistrată sub nr. 241 din 2024, a solicitat pârâtului, în baza Legii nr. 544/2001, să îi comunice următoarele:

“1) Dacă MAI a solicitat în anul 2023 sume suplimentare pentru acoperirea cheltuielilor suplimentare cu personalul generate de intrarea în vigoare a Ordonanței de Urgență nr. 54/2023 pentru completarea art. I din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, care a reglementat:

Art. I. – La articolul I din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 168/2022 [...], după alineatul (14) se introduc două noi alineate, alin. (15) și (16), cu următorul cuprins:
(15) Prin derogare de la prevederile art. 12 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare, începând cu luna iunie 2023, salariile de bază ale personalului care ocupă funcțiile prevăzute în anexa nr. II la aceeași lege se stabilesc la nivelul salariilor de bază prevăzute de această lege pentru anul 2022.
(16) Prin derogare de la prevederile art. 12 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare, începând cu luna iunie 2023, soldele de funcție/salariile de funcție ale personalului care ocupă funcțiile prevăzute în anexa nr. VI

la aceeași lege se stabilesc la nivelul soldelor de funcție/salariilor de funcție prevăzute de această lege pentru anul 2022.”

Art. II. – În aplicarea art. I, la stabilirea cuantumului brut al soldelor de funcție/salariilor de funcție/salariilor de bază ale personalului, aferent lunii iunie 2023, se are în vedere această lună, în integralitate.

2) Având în vedere că în punctul de vedere nr. 603022/08.03.2024, formulat și comunicat de Direcția Generală Financiară din MAI către unitățile centrale și teritoriale de poliție, se susține: „În concluzie, după data de 1 iunie 2023, în condițiile în care în semestrul II al anului 2023 bugetul alocat Ministerului Afacerilor Interne pentru cheltuielile de personal (inclusiv pentru drepturile salariale) a fost insuficient, fiind nevoie în acest sens de suplimentări de la Fondul de Rezervă Bugetară (ex. Hotărârea Guvernului nr. 1147/2023 [...]), nu erau îndeplinite toate condițiile legale pentru modificarea modalității de determinare a majorării prevăzute la art. 15 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare.”

Vă rugăm să ne comunicați specific dacă în 2023, MAI a notificat Guvernul că ministerul nu are banii necesari pentru punerea în aplicare a dreptului prevăzut de art. 15 alin. (1) din anexa VI la Legea-cadru nr. 153/2017 și dacă a primit în anul 2023 fonduri suplimentare pentru punerea în plată, în cuantumul corect, a dreptului prevăzut la art. 15 alin. (1) din anexa VI la Legea nr. 153/2017: „(1) Pentru personalul militar, polițiști, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil care execută lucrări de excepție sau misiuni speciale, apreciate ca atare de către conducătorii acestora, se acordă o majorare de până la 50% calculată la solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază.”

A menționat că pârâtul Guvernul României a refuzat nejustificat să comunice informațiile solicitate, în condițiile în care nu a motivat că nu le-ar deține sau că acestea ar fi exceptate de la regimul informațiilor de interes public, încălcând astfel abuziv, fără o bază legală, dreptul sindicatului de acces la informație de interes public.

A menționat că din ansamblul Legii nr. 544/2001 rezultă că interesul oricărei persoane în a obține acces la informații de interes public este prezumat de lege, nefiind necesar să fie dovedit un interes anume.

În drept, a invocat Legea nr. 544/2001.

În dovedire, a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

La data de 25.02.2025 pârâtul a formulat întâmpinare (f. 30) prin care a invocat excepția inadmisibilității primului capăt de cerere, iar pe fond a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată.

În motivare a arătat că reclamantul a înțeles să-și îndrepte acțiunea împotriva Guvernului României, sens în care și-a manifestat expres voința prin indicarea pretențiilor: „să obligați pe pârâtul Guvernul României să ne comunice informațiile solicitate în petiția sindicatului nr. 241 din 24.11.2024, or având în vedere aspectele anterior menționate, cât și faptul că între reclamant și Guvernul României nu există raporturi juridice, nu există niciun temei juridic care să justifice legitimarea procesuală pasivă a acestei instituții.

A mai arătat că potrivit dispozițiilor constituționale și celor ale O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, Guvernul este autoritatea publică a puterii executive, care funcționează în baza votului de încredere acordat de Parlament, care asigură realizarea politicii interne și externe a țării și exercită conducerea generală a administrației publice.

A susținut că raportul de drept procesual nu se poate lega valabil decât între titularii dreptului ce rezultă din raportul de drept material dedus judecății, calitatea

procesuală pasivă fiind condiționată de existența identității între pârât și cel obligat în raportul juridic, adică subiectul pasiv.

A menționat că poziția procesuală a Guvernului într-un litigiu de contencios administrativ poate fi justificată numai în condițiile în care a adoptat sau urmează să adopte asemenea acte administrative – hotărâri și ordonanțe, or față de pretențiile reclamantului, obiectul prezentei cereri nu se referă la existența vreunui refuz nejustificat, în sensul art. 1 din Legea nr. 554/2004, situație care se apreciază în raport cu competențele și atribuțiile stabilite pentru Executiv prin dispozițiile constituționale.

În drept, a invocat Legea nr. 544/2001.

În dovedire, a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

La termenul din data de 25.03.2025 tribunalul a recalificat excepția inadmisibilității ca fiind excepția lipsei calității procesuale pasive, pe care a respins-o ca neîntemeiată și a încuviințat proba cu înscrisuri.

Analizând cauza prin prisma probatoriului administrat, reține următoarele:

În fapt, tribunalul reține că reclamantul a solicitat, prin petiția nr. 241/24.11.2024 înregistrată la pârât, comunicarea următoarelor informații:

1. Dacă MAI a cerut în 2023 fonduri suplimentare pentru cheltuieli de personal generate de OUG nr. 54/2023.
2. Dacă MAI a notificat Guvernul că nu dispune de fonduri pentru aplicarea art. 15 alin. (1) din Anexa VI la Legea nr. 153/2017 și dacă a primit fonduri suplimentare pentru acest drept.

Tribunalul reține că aceste informații vizează gestionarea fondurilor publice și aplicarea legislației salariale, fiind de interes public în sensul art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001.

Conform adresei nr. 15C/453/RP/2024 (fila 36) pârâtul i-a răspuns reclamantului în sensul că, urmare a cererii menționate anterior, în temeiul art. 24 din Normele Metodologice de Aplicare a Legii nr. 544/2001, acesta a înaintat cererea spre soluționare Ministerului Afacerilor Interne.

În drept, potrivit dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Legea nr. 544/2001 "orice persoană are dreptul să solicite și să obțină de la autoritățile și instituțiile publice, în condițiile prezentei lei, informațiile de interes public".

Conform art. 22 alin. (1) din același act normativ "în cazul în care o persoană se consideră vătămată în drepturile sale, prevăzute în prezenta lege, aceasta poate face plângere la secția de contencios administrativ a tribunalului în a cărei rază teritorială domiciliază sau în a cărei rază teritorială se află sediul autorității ori al instituției publice. Plângerea se face în termen de 30 de zile de la data expirării termenului prevăzut la art. 7".

Art. 2 lit. b) din același act normativ prevede că "prin informație de interes public se înțelege orice informație care privește activitățile sau rezultă din activitățile unei autorități publice sau instituții publice, indiferent de suportul ori de forma sau de modul de exprimare a informației".

În cauză, Tribunalul constată că pârâtul a refuzat în mod nejustificat să răspundă reclamantului, în sensul comunicării informațiilor solicitate prin petiția nr. 241/24.11.2024.

Din înscrisurile depuse în prezenta cauză rezultă că pârâtul, prin SGG, a răspuns la petiție prin adresa nr. 15C/453/RP/2024 din 02.12.2024, informând reclamantul că cererea a fost redirectionată către MAI, conform art. 24 din Normele metodologice ale Legii nr. 544/2001. Cu toate acestea, însă, pârâtul nu a furnizat informațiile solicitate și nu a invocat nicio excepție legală (ex. informații clasificate, conform art. 12 din Legea nr. 544/2001) care să justifice refuzul.

Tribunalul apreciază că redirectionarea cererii nu exonerează pârâtul de obligația de a răspunde, mai ales că petiția viza acțiuni specifice ale Guvernului (ex. aprobarea fondurilor suplimentare prin HG nr. 1147/2023).

Prin urmare, va reține că răspunsul pârâtului constituie un refuz de comunicare a informațiilor, încălcând dreptul reclamantului garantat de art. 6 din Legea nr. 544/2001.

În consecință, tribunalul va admite cererea și va obliga pârâtul să comunice informațiile solicitate prin petiția nr. 241/24.11.2024.

Tribunalul reține că reclamantul a solicitat obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată. Astfel, în temeiul art. 453 alin. (1) din Codul de procedură civilă, partea care pierde procesul poate fi obligată la plata cheltuielilor, dacă acestea sunt dovedite. Or, în cauză, reclamantul nu a depus dovezi privind cuantumul cheltuielilor (ex. Chitanțe, facturi, contract de asistență juridică). Prin urmare, tribunalul va respinge acest capăt de cerere ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

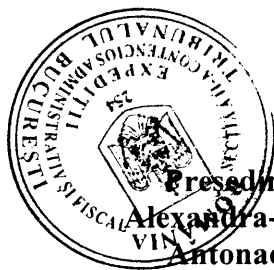
Admite acțiunea privind pe reclamantul **SINDICATUL DIN ROMANIA DIAMANTUL** cu sediul în sector 4, București, Str. Ienăchiță Văcărescu, nr. 17A, et. parter, ap. 1 și pe pârâții **GUVERNUL ROMÂNIEI REPREZENTAT DE SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI** cu sediul în sector 1, București, Piața Victoriei - Palatul Victoria, nr. 1

Obligă pârâtul să comunice reclamantului informațiile solicitate prin petiția nr. 241/24.11.2024.

Respinge cererea reclamantului privind obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată ca neîntemeiată.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare, recursul urmând a se depune la Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, azi, 14.05.2025.

Președinte,
**Alexandra-Ioana
Antonache**

**Grefier ,
Angela-Andreia Fusea**

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SPLAIUL INDEPENDENȚEI NR.5, SECTOR 4
BUCUREȘTI, COD POSTAL 050091
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

11 JUN 2026

Destinatar:
SINDICATUL DIN ROMANIA
DIAMANTUL
sector 4, București, IENĂCHIȚĂ
VACARESCU, nr. 17A, et. PARTER,
ap. 1

DOSARUL NR. 192/3/2025

Materia: Contencios administrativ și fiscal
Stadiul procesual al dosarului: Recurs
Obiectul dosarului: comunicare informații de interes
public (Legea Nr.544/2001)
Complet: 8-completul 3 recurs ncpc

COMUNICARE
HOTĂRÂRE CIVILĂ

NR. 1733/2026 DIN DATA DE 05 Mai 2026

Stimată doamnă/Stimate domn,

vă comunicăm, alăturat, copia hotărârii civile nr. 1733/2026, pronunțată la data de 05 Mai 2026, de către CURTEA DE APEL BUCUREȘTI SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL.

L.S. PRESEDINTE
(stampila)

Grefier,

A.D. 28.05.2026 09:41:13, nr. comunicare: 2 din 2

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIE Nr. 1733/2026
Ședința publică de la 05 Mai 2026
Curtea constituită din:
PREȘEDINTE ANCA ALEXANDRA SÎRGHE
Judecător ENIKO DAMASCHIN
Judecător IRINA STOIAN
Grefier ANA-MARIA DINICĂ

Pe rol judecarea recursului declarat de recurentul-pârât GUVERNUL ROMÂNIEI REPREZENTAT DE SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI împotriva sentinței civile nr. 5006/14.05.2025, pronunțate de Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 192/3/2025, în contradictoriu cu intimatul-reclamant SINDICATUL DIN ROMANIA DIAMANTUL, având ca obiect comunicare informații de interes public (Legea Nr.544/2001).

La **apelul nominal** făcut în ședință publică, la prima strigare, au lipsit părțile, motiv pentru care, în temeiul art. 119 alin. 4 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, dosarul a fost lăsat la sfârșitul ședinței, când, după o nouă strigare, în ordinea listei, de asemenea, au lipsit părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, conform art. 119 alin. 1 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, care învederează stadiul judecării, după care:

Curtea constată că nu s-au solicitat probe noi în recurs și reține cauza spre soluționare.

CURTEA,

Deliberând asupra recursului de față, constată următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal la data de 08.01.2025 cu nr. 192/3/2025, reclamantul Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul”, în contradictoriu cu Guvernul României, reprezentat de Secretariatul General al Guvernului, a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună obligarea pârâtului Guvernul României să comunice informațiile solicitate în petiția sindicatului nr. 241 din 24.11.2024. De asemenea, a solicitat cheltuieli de judecată.

Prin sentința civilă nr. 5006 din data de 14.05.2025, Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal a admis acțiunea. A obligat pârâtul să comunice reclamantului informațiile solicitate prin petiția nr. 241/24.11.2024. A respins cererea reclamantului privind obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată ca neîntemeiată.

Prin recursul formulat la data de 11.06.2025 împotriva sentinței recurate, pârâtul Guvernul României, prin Secretariatul General al Guvernului, a solicitat, în contradictoriu cu Sindicatul Polițiștilor din România – Diamantul, ca prin hotărârea prin care o va pronunța să se dispună admiterea recursului, respectiv casarea hotărârii recurate, iar în rejudecare, respingerea, pe fond, în întregime, a cererii de chemare în judecată.

În susținerea cererii recurentul a invocat dispozițiile art. 488 alin. (1) pct.5, pct. 6 și pct. 8 C.pr.civ.

În motivare, recurentul-pârât a arătat că prin încheierea din data de 25.03.2025, instanța de fond a recalificat excepția inadmisibilității în ceea ce privește punctul 1 din cuprinsul întâmpinării formulate, ca fiind excepția lipsei calității procesual pasive, respingând-o ca neîntemeiată, fără o argumentare efectivă, astfel că a apreciat că este incident motivul de recurs reglementat de art. 488 alin. (1) pct. 5 C.pr.civ.

Mai mult, recurentul-pârât a apreciat că hotărârea instanței nu conține o argumentare în fapt și în drept a deciziei luate în ceea ce privește analiza excepțiilor invocate, precum și a fondului cauzei, fapt pentru care a solicitat să se constate că soluția nu este motivată cu respectarea dispozițiilor art. 425 alin. (1) lit. b) C.pr.civ., existând contradictorialitate între motive sau între motive și dispozitiv, astfel încât există temei pentru atragerea efectelor motivului de art. 488 alin. (1) pct. 6 C.pr.civ.

Pe fondul cauzei, recurentul-pârât a apreciat că instanța de fond nu a aplicat corect normele de drept, întrucât pretenția reclamantului nu poate fi soluționată de această autoritate centrală a puterii executive, aspect dedus din interpretarea, nu doar literală, ci logică, a dispozițiilor art. 3 și art. 4 din Legea nr. 544/2001, care dispune că asigurarea accesului la informații de interes public de către autoritățile și instituțiile publice sa face din oficiu sau la cerere, prin intermediul compartimentului pentru relații publice sau al persoanei desemnate în acest scop.

Recurentul-pârât a precizat că prin răspunsul cu nr. 15C/453/RP/2024 cu privire la redirectionarea petițiilor adresate Guvernului României către instituția publică care are competențe în analizarea aspectelor sesizate.

Astfel cum rezultă din toată documentația atașată la întâmpinare adresa nr. 20D/325/A/29.11.2024, reclamantul a primit răspuns prin email la data de 02.01.2024, fiindu-i comunicată adresa nr. 15C/453/RP/2014 adresată Ministerului Afacerilor Interne.

În continuare, recurentul a apreciat că, în mod eronat i-a fost atribuită capacitatea de exercițiu prevăzută de lege persoanelor juridice de drept public, Guvernul României nefiind o astfel de entitate.

Potrivii legii, recurentul a arătat că Guvernul României este organ colegial care poate sta în justiție, în calitate de pârât, numai în litigiile de contencios administrativ, atunci când este contestată legalitatea actelor administrative pe care le adoptă, în acest caz fiind în prezența unei capacități juridice speciale de drept public, fundamentată pe prevederile constituționale menționate anterior pe dispozițiile legii speciale de organizare și funcționare; acordând acestui organ al administrației de stat dreptul de a adopta acte administrative, implicit, legea îi acordă capacitatea de a sta în judecată, atunci când instanțele judecătorești exercită, în condițiile stabilite de Legea nr. 554/2004, controlul legalității actelor sale.

În scopul exercitării apărării, legea îi conferă capacitatea juridică restrânsă, specifică de drept public, administrativ, limitată la exercițiul atribuțiilor legale specifice.

Or, în prezenta cauză, Guvernul României nu este autoritate îndreptățită să soluționeze solicitările recurentului de informații de interes public.

În susținerile celor mai sus, recurentul-pârât a arătat că Guvernul este autoritate publică a puterii executive, care funcționează în baza votului de încredere acordat de Parlament care asigură realizarea politicii interne externe a țării și exercită conducerea generală a administrației publice.

Raportul de drept procesual se poate lega valabil decât între titularii dreptului ce rezultă din raportul de drept material dedus judecării, calitatea procesuală pasivă fiind condiționată de existența identității dintre pârât cel obligat în raportul juridic, adică subiectul pasiv.

Recurentul-pârât a precizat că poziția procesuală a Guvernului într-un litigiu de contencios administrativ poate fi justificată numai în condițiile în care a adoptat sau urmează să adopte asemenea acte administrative- hotărâri și ordonanțe.

Or, în cauză, pretențiile reclamantului nu se referă la existența vreunui refuz nejustificat, în sensul art. 1 din Legea nr. 554/2004, situație care se apreciază în raport cu competențele și atribuțiile stabilite pentru Executiv prin dispozițiile constituționale.

În drept, recurentul-pârât a invocat dispozițiile art. 223 alin. (3), art. 411 alin. (1) pct. 2 C. pr.civ.

La data de 14.06.2025, intimatul-reclamant a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței recurate. De asemenea, a solicitat cheltuieli de judecată.

În apărare, intimatul-reclamant a apreciat că în ceea ce privește criticile invocate de recurent cu privire la încălcarea normelor de procedură sunt neîntemeiate, recurentul invocând excepția lipsei calității procesuale pasive, fără a demonstra cum această soluție ar constitui o încălcare a regulilor de procedură care atrage nulitatea.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 488 alin. (1) pct. 5, intimatul-reclamant a apreciat că recurentul invocă doar respingerea excepției lipsei calității procesuale pasive, fără a demonstra cum această soluție ar constitui o încălcare a regulilor de procedură care atrage nulitatea.

Intimatul-reclamant a arătat că potrivit dispozițiilor art. 178 alin. (3) lit. b) C.pr.civ., recurentul trebuia să invoce nulitate la termenul la care s-a produs neregularitate, dacă parte este prezentă, sau la termenul de judecată imediat următor, or, recurentul nu a invocat nicio neregularitate procedurală în fașa primei instanțe.

Cu privire la cel de-al doilea argument, și anume că Guvernul nu ar avea calitatea de subiect de drept public obligat să se supună Legii nr. 544/2001, intimatul-reclamant a apreciat că prin activitatea recurentului-pârât care gestionează bugetul de stat, aprobă alocări de fonduri și ia decizii de suplimentare bugetară, se încadrează perfect în situația definită.

Mai mult, art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 153/2017 include expres „Guvernul” în lista autorităților cărora li se aplică legislația salarizării bugetare, confirmând statutul său de autoritate publică cu atribuții directe în domeniul solicitat de sindicat.

Argumentul SGG că și-a îndeplinit obligațiile legale prin formularea către petent a răspunsului cu nr. 15C/453/PR/2024 confirmă implicit că Guvernul este destinat al Legii 544/2001.

Intimatul-reclamant a apreciat că interpretarea propusă de Guvern ar crea un vid de responsabilitate inadmisibili, și, mai mult, contravine prevederilor constituționale, respectiv, art. 31 și art. 16 alin. (2) din Constituție.

Cu privire la aplicabilitatea directă a Jurisprudenței CEDO în speță, intimatul-reclamant a invocat cauza Magyar Helsinki Bizottsag (Marea Cameră, 8 noiembrie 2016, cererea nr. 18030/11).

În ceea ce privește fondul cauzei, intimatul-reclamant a subliniat că informațiile solicitate vizează direct competențele și atribuțiile Guvernului.

Recurentul-pârât a refuzat să comunice informațiile solicitate motivat de inexistența în lege și contrară jurisprudenței CEDO, că nu ar fi destinat al Legii 544/2001.

Cu privire la pretinsa lipsă a interesului public, intimatul-reclamant a arătat că recurentul susține că informațiile solicitate nu ar prezenta interes public, ceea ce în opinia intimatului contravine definiției legale și jurisprudenței CEDO.

Astfel, notificările MAI către Guvern despre insuficiența bugetară pentru aplicarea art. 15 alin. (1) din anexa VI la Legea nr. 153/2017; Deciziile Guvernului despre alocare sau nealocare a fondurilor suplimentare solicitate; aplicarea OUG nr. 54/2023 privind înghețarea salariilor în sectorul bugetar, toate acestea privesc direct activitățile Guvernului în calitate de autor care gestionează bugetul de stat și ia decizii de alocare bugetară.

Mai mult, conform art. 6 lit. g) din Legea nr. 153/2017, sistemul de salarizare se bazează pe „principiul transparenței mecanismului de stabilire a drepturilor salariale, în sensul asigurării predictibilității salariale pentru personalul din sectorul bugetar. Refuzul Guvernului de a comunica informațiile despre modul în care aplică legislația salarizării încalcă direct acest principiu legal de transparență.

În drept, intimatul-reclamant a invocat dispozițiile art.31 și 16 din Constituție, art. 205 și art. 488 – 492 C.pr.civ, art. 2, art. 5 art. 6, art. 7 art. 12 din Legea nr. 544/2001.

Examinând recursul declarat în cauză, pe baza motivelor invocate și a dispozițiilor legale incidente, Curtea reține următoarele:

Potrivit art. 483 alin. (3) C. pr. civ. „*Recursul urmărește să supună instanței competente examinarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile*”.

Curtea subliniază că situația de fapt aparentă a fost definitiv stabilită de către instanța de fond, calea extraordinară de atac a recursului neputând fi întemeiată decât pe motive/critici/argumente privind nelegalitatea soluției, nu și netemeinicia acesteia. Aceasta întrucât, în actuala reglementare legală, calea de atac devolutivă este numai apelul, în sensul că provoacă o nouă judecată în fond a pricinii, în condițiile în care noul Cod de procedură civilă nu mai conține o reglementare similară celei de la art. 304¹ din Codul de procedură civilă de la 1865.

Cu privire la *motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 5 C.pr.civ.*, care se referă la situația în care „*când, prin hotărârea dată, instanța a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității*”.

Potrivit art. 3 din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, „*Asigurarea de către autoritățile și instituțiile publice a accesului la informațiile de interes public se face din oficiu sau la cerere, prin intermediul compartimentului pentru relații publice sau al persoanei desemnate în acest scop*”.

De asemenea, conform art. 2 lit. a) din același act normativ, prin autoritate sau instituție publică se înțelege „*orice autoritate ori instituție publică ce utilizează sau administrează resurse financiare publice, orice regie autonomă, societate reglementată de Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, aflată sub autoritatea sau, după caz, în coordonarea ori în subordinea unei autorități publice centrale sau locale și la care statul român sau, după caz, o unitate administrativ-teritorială este acționar unic ori majoritar, precum și orice operator sau operator regional, astfel cum aceștia sunt definiți în Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare. De asemenea, se supun prevederilor prezentei legi partidele politice, federațiile sportive și organizațiile neguvernamentale de utilitate publică, care beneficiază de finanțare din bani publici*”.

Potrivit art. 22 alin. (2) din același act normativ, „*Instanța poate obliga autoritatea sau instituția publică să furnizeze informațiile de interes public solicitate și să plătească daune morale și/sau patrimoniale*”.

Atât sub aspect procesual, cât și substanțial, calitatea de parte în contenciosul administrativ subiectiv, cum este cazul prezentei, o au persoana vătămată și autoritatea publică.

În interpretarea noțiunii de autoritate publică și implicit a calității procesuale pasive, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a stabilit că ceea ce determină cadrul procesual este capacitatea administrativă iar nu personalitatea juridică.

Obligația determinării cadrului procesual și justificării calității procesuale revine reclamantului. Acesta a menționat că recurentul-pârât Guvernul României, reprezentat de Secretariatul General al Guvernului, avea calitate procesuală pasivă întrucât Guvernul este autoritate publică a puterii executive care este obligat să informeze cetățenii cu privire la informații ce rezultă din activitatea acestuia, iar petiția viza acțiuni specifice ale Guvernului.

Determinarea autorității publice este strâns legată de noțiunea de capacitate administrativă, definită prin prisma competențelor recunoscute autorității respective în emiterea actului.

Capacitatea administrativă este o noțiune autonomă specifică contenciosului administrativ și care indică autoritatea publică ce poate sta în judecată în cadrul litigiului.

Instanța constată astfel că în contenciosul administrativ, Guvernul are capacitate administrativă în ceea ce privește exercitarea numeroaselor competențe recunoscute de codul administrativ și alte acte normative și va avea calitate procesuală în litigiile în care se contestă refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri adresate autorității publice, cum este și în prezenta cauză.

Întrucât intimatul-reclamant face parte din categoria persoanelor care au contribuit la refuzul de comunicare a informațiilor de interes public, Curtea constată că pentru pretențiile privind soluționarea cererii intimatului-reclamant, calitatea procesuală pasivă a acestuia este justificată, motiv pentru care această critică de nelegalitate va fi înlăturată.

Conform **art. 488 alin. (1) pct. 6 C. pr. civ.**, „Casarea unor hotărâri se poate cere numai pentru următoarele motive de nelegalitate: (...) 6. când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei”.

Incidența motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 C. pr. civ. intervine fie atunci când hotărârea recurată nu conține deloc raționamentul logico-juridic ce a stat la baza ei, fie atunci când motivele sunt contradictorii, în sensul că sentința conține atât considerente care duc la admiterea cererii, cât și la respingerea ei, fie în situația în care hotărârea conține doar motive care nu au legătură cu cauza.

În esență, recurentul-reclamant a criticat sentința recurată sub aspectul motivării contradictorii și străine de natura cauzei care privesc, în esență, modalitatea de interpretare și aplicare a normelor de drept material în raport de cererea concretă adresată intimatului-pârât.

Curtea constată faptul că la momentul cercetării situației de fapt, instanța de fond a expus de o manieră clară și coerentă raționamentul pentru care a respins cererea de chemare în judecată.

De asemenea, sentința nu cuprinde atât considerente care să fi dus atât spre soluția admiterii cererii, cât și la respingerea acesteia, ci raționamentul și argumentele prezentate de instanța de fond sprijină doar soluția respingerii cererii de chemare în judecată.

În cauză nu este regăsită nici ultima ipoteză pentru care ar fi incident cazul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 C. pr. civ., considerentele expuse în cadrul sentinței fiind, toate, în legătură cu natura cauzei și soluția pronunțată de Tribunal.

Astfel cum a fost reținut și prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (cauzele *Ruiz Torija contra Spaniei*, *Helle contra Finlandei*, *Suominen contra Finlandei*, *Dimitrellos contra Greciei*, *Albina contra României*), instanța nu este întotdeauna datoare să analizeze separat fiecare susținere a părților, putând selecta sau grupa argumentele utile în soluționarea cauzei iar numai ignorarea completă a acestora ar echivala cu lipsirea părții de un veritabil acces la justiție.

De asemenea, având în vedere că prima instanță a reținut din cuprinsul probelor administrate nedovedirea celor susținute de recurentul-reclamant în cadrul acțiunii, interpretarea sau aprecierea probelor fiind lăsată la lumina și înțelepciunea instanței în virtutea rolului activ al judecătorului, acest lucru infirmă presupusele vicii de nelegalitate ale sentinței recurate invocate de către recurentul-reclamant referitoare la nemotivarea hotărârii.

Pentru aceste motive, se constată că nu este incident cazul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 C. pr. civ.

Prin raportate la dispozițiile **art. 488 alin. (1) pct. 8 C. pr. civ.**, care se referă la situația în care „*hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material*”, Curtea apreciază că prima instanță a dat o dezlegare judicioasă cauzei, cu respectarea întocmai a dispozițiilor legale privind comunicarea informațiilor de interes public.

Din situația de fapt relevantă pentru dezlegarea cererii de recurs, astfel cum se desprinde din cele consemnate de instanța de fond se reține prin petiția nr. 241/24.11.2024, intimat- reclamant a solicitat recurentului-pârât, în temeiul Legii nr. 544/2001, comunicarea următoarelor informații de interes public, după cum urmează:

1. Dacă MAI a cerut în 2003 fonduri suplimentare pentru cheltuieli de personal general de OUG nr. 54/2023.

2. Dacă MAI a notificat Guvernul că nu dispune de fonduri pentru aplicarea art. 15 alin. (1) din Anexa VI la Legea nr. 153/2017 și dacă a primit fonduri suplimentare pentru acest drept.

Prima instanță a constatat că recurentul-pârât prin SGG, a răspuns la petiție prin adresa nr. 15C/453/RP/2024 din 01.12.2024, informând recurentul că cererea a fost redirecționată către MAI, conform art. 24 din Normele metodologice ale Legii nr. 544/2001, însă, recurentul-pârât nu a furnizat informațiile solicitate și nu a invocat nicio excepție legală.

Verificând sentința recurată din perspectiva modului de aplicare a legii în cauză, Curtea reține că, potrivit art. 7 din Legea nr. 544/2001, „*Autoritățile și instituțiile publice au obligația să răspundă în scris la solicitarea informațiilor de interes public în termen de 10 zile sau, după caz, în cel mult 30 de zile de la înregistrarea solicitării, în funcție de dificultatea, complexitatea, volumul lucrărilor documentare și de urgența solicitării. În cazul în care durata necesară pentru identificarea și difuzarea informației solicitate depășește 10 zile, răspunsul va fi comunicat solicitantului în maximum 30 de zile, cu condiția înștiințării acestuia în scris despre acest fapt în termen de 10 zile*”.

Astfel cum prevede art. 22 din Legea nr. 544/2001, „(1) În cazul în care o persoană se consideră vătămată în drepturile sale, prevăzute în prezenta lege, aceasta poate face plângere la secția de contencios administrativ a tribunalului în a cărei rază teritorială domiciliază sau în a cărei rază teritorială se află sediul autorității ori al instituției publice. Plângerea se face în termen de 30 de zile de la data expirării termenului prevăzut la art. 7.

(2) Instanța poate obliga autoritatea sau instituția publică să furnizeze informațiile de interes public solicitate și să plătească daune morale și/sau patrimoniale.

(3) Hotărârea tribunalului este supusă recursului.

(4) Decizia Curții de apel este definitivă și irevocabilă.

(5) Atât plângerea, cât și recursul se judecă în instanță, în procedură de urgență, și sunt scutite de taxă de timbru”.

Conform art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001, „În sensul prezentei legi: (...) b) prin informație de interes public se înțelege orice informație care privește activitățile sau rezultă din activitățile unei autorități publice sau instituții publice, indiferent de suportul ori de forma sau de modul de exprimare a informației” iar art. 21 din același act normativ prevede

că doar refuzul explicit sau tacit în aplicarea prevederilor legii constituie abatere și atrage răspunderea disciplinară a celui vinovat.

Din interpretarea rațională a legii, se desprinde concluzia că doar refuzul nejustificat, care se întemeiază pe exces de putere, poate fi sancționat de lege.

În verificarea modalității de aplicare de către recurenții-pârâți a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 544/2001 considerate a fi încălcate, instanța de fond a reținut în mod corespunzător faptul că recurentul-pârât nu a răspuns solicitărilor formulate de intimatul-reclamant.

Deși recurentul-pârât a făcut trimitere la așa-zisul răspuns nr. 15C/453/RP/2024 prin care i-a comunicat intimatului-reclamant faptul că cererea i-a fost redirecționată către MAI, acesta nu a dovedit în vreun fel nici în fața instanței de fond, nici în recurs că a furnizat informațiile solicitate și nici nu a invocat vreo excepție legală, respectiv că respectivele informații ar fi clasificate, conform art. 12 din Legea nr. 544/2001, care să justifice refuzul.

Cazurile de exceptare de la accesul liber al cetățenilor sunt limitativ și expres reglementate, conform art. 12 alin. (1) din Legea nr. 544/2001, iar informațiile solicitate de către intimatul-reclamant nu se încadrează în niciuna dintre acestea.

În acest context, având în vedere lipsa unui răspuns care să întrunească exigențele Legii nr. 544/2001, Curtea constată că refuzul recurentului-pârât de a soluționa favorabil cererea intimatului-reclamant de comunicare a informațiilor de interes public are caracter nejustificat, acestuia din urmă nefiindu-i comunicate informațiile solicitate și care se încadrează în categoria informațiilor de interes public pe care legea lato sensu le impune a fi create și/sau stocate la nivelul instituției publice solicitate și care pot fi transmise solicitantului în condițiile legii.

Raportat la aceste considerente, Curtea apreciază că instanța de fond a aplicat și interpretat în mod corect prevederile legale incidente, soluția pronunțată fiind legală.

Față de considerentele mai sus expuse, nefiind incident cazul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 Cod procedură civilă, în baza dispozițiilor art. 496 C. pr. civ., Curtea va respinge recursul formulat de recurentul-pârât Guvernul României, prin Secretariatul General al Guvernului împotriva sentinței civile nr. 5006 din data de 14.05.2025, pronunțate de Tribunalul București Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 192/3/2025, în contradictoriu cu intimatul-reclamant Sindicatul Polițiștilor din România – Diamantul, ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Respinge recursul declarat de recurentul-pârât **GUVERNUL ROMÂNIEI REPREZENTAT DE SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI** cu sediul în sector 1, București, Piața Victoriei - Palatul Victoria, nr. 1, împotriva sentinței civile nr. 5006/14.05.2025, pronunțate de Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 192/3/2025, în contradictoriu cu intimatul-reclamant **SINDICATUL DIN ROMANIA DIAMANTUL** cu sediul în sector 4, București, Ienăchișă Vacarescu, nr. 17A, et. Parter, ap. 1, ca nefondat.

Definitivă.

Pronunțată astăzi, 05.05.2026, prin punerea soluției dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte,
ANCA ALEXANDRA
SÎRGHE

Judecător,
ENIKO DAMASCHIN

Judecător,
IRINA STOIAN

Grefier,
ANA-MARIA DINICĂ

Tribunalul Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal
Jud. Alexandra-Ioana Antonache
Red.tehn.jud A.A.S./4ex./